

τὴν Δίξω προσκαλέσετε μὴ ῥόδα νὰ σιμῶσῃ
νὰ δώσῃ ποιά θὰ πρωτοῖδῃ καὶ ποιά θὰ στεφανώσῃ.

Σήμερα γάνεται γιὰ σὰς κι' ὁ κόσμος τοῦ σερμοῦ
κι' ἄσια κοπρίζουν τῆς φωτιᾶς μὲς σ'τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.
Σήμερα κάνουν μερικὸ πῶς γιὰ τὸ γένος κλαίνε,
σήμερα σ'τοὺς ἰγγόνους των γρηαὶς γιαιγάδες λένε
πῶς μιά φορὰ κι' ἕναν καιρὸ σ'τῆς προστυχίας τὰ χρόνια
ἰπολομοῦσαν τὴν Τουρκιὰ μὴ κάψαις καὶ μὴ χιόνια
φουστανελᾶδες ἀνθρωποι, Βλαχάθῃδες κι' Ἀνδρουῦται,
καὶ τὴν γιαιγὰ τοῦ κηχνῶς
ῥωτᾷ καθίνες ἰγγόνος:
ῥιαιγιά, κι' αὐτοὶ καμμιὰ φορὰ δὲν τόκοβαν παπούτσι;

Σήμερ ἀκούουν, πρόγονοι, τὰ σύγχρονα τὰ πλήθη
πῶς κι' ἄλλος πόλεμος παλῆρος τοῦ νέου προηγήθη,
κι' ὁ μὲν παλῆρος ἰδαστάξῃ μίαν ἰπτάδα χρόνων
κι' ὁ νέος ὁ καλλίτερος τρεῖς ἰδδομάδες μόνον.

Σήμερα στεφανώματα, τροπαίων ἰδδομάς,
κι' ὅσα στεφάνια σήμερα περισσεύαν σ'μάς
ἀπὸ τὸν νέο πόλεμο, τὰ πέρ'ν ἡ Ρωμηροσύνη
καὶ τὰ πετᾷ σ'τοὺς ἰσχιους σας σὰν ἰλιημοσύνη.

Πάρτε καὶ εἰς, προπάτορες, ἱμῖς μ' αὐτὰ χορτάσκαμε
καὶ νύκτα γέφυρα πλέκοντας στεφάνους ἀποστάσαμε.
Σήμερα δὲν γλυτόνετε, παλαιοφουστανελᾶδες,
ποῦ δόξαίς λαχταροῦσατε κι' ἐλευθέραις Ἑλλάδες,
θλίψτε καὶ δὲν θέλιτε τὰ πέριτε στεφάνια
κι' ἀφήστε παρακαλῶ τὴν φουροπερηφάνεια.

Σήμερα δὲν γλυτόνετε... κι' ἐγὼ θὰ βγάλω λόγο
σ' ἀγάλματά σας τὰ σεντά,
κι' ἀπ' ὄλους θὰ ζητῶ λεπτά
νὰ γίνῃ μέγας ἀνδρίας καὶ σ'τὸν Παλακιολόγο.

Καὶ γιὰ τὸν Κόδρο δώσετε, παλῆρ μὰς Βασιλέα,
νὰ μαρμαρώσειτε κι' αὐτὸν μὴ περιμεραλαία.
Σὰν γίνουν καὶ γι' αὐτοὺς τοὺς θὰ προπάτορας ἀγάλματα,
τότε σ'τῆς Καύρας τὴν πομπὴν μὴ φαντασιακὰ ἄματα
στεφάνια περισσότερα κι' ἄκτινωτὰ θὰ κἀνω,
καὶ θ' ἀπαγγέλω, βρε παιδιὰ, δυὸ λόγους παραπάνω.

Κανεὶ δὲν ξέρει, πρόγονοι, τὸν Μάρτη τί παθαίνειτε,
σήμερα πάλιν ἀπὸ μὰς τοὺς ἀθλους σας μαθαίνειτε,
καὶ ξαναλὲν τῆς νίκαις σας οἱ νέοι Τουρκομάχοι
καὶ τὰ σπαθὰ δαγκάνουν...
φανταζομαι τοὺς ἰσχιους σας ἂν ἔχουνε στομάχι
τὶ ξερατὸ θὰ κάνουν.

Σήμερα τόσος φωτισμός,
λαθάρων ποικιλία,
καὶ μέγας ἰνδουσιασμός
ἰπὶ παραγγελία.

Σὰν μᾶσκ' Ἀποκρητικὴ τὸν πέρουν μὴ τὸ νοικί,
μαζὶ μ' αὐτὸν νοικιάζουνε καὶ μὴ παλαιοπαντιέρα,
κι' ὕστερα τὸν γυρίζουνε σ'τὴν πυριτοποθήκη
γιὰ νὰ τὸν πάρουνε ξανά τοῦ χρόνου τέτοια μέρα.

Ἐμβατήριον χορῶν κι' ἰνδουσιασμός ὀργῶν.

'Μπρός, παιδιὰ, σ'τὸν Πατριάρχη... μὰ γιὰ δέστε τί σκεπὴ
ξανασφίγγει τὸ λαίμω τοῦ τῆς κραιμάς τὸ σκονί,
καὶ τὸν πνίγει καὶ τὸν πνίγει... παλληκάρια, νάτο νάτο...
πάλι γίνηκε θηλειά,
καὶ τὰ ράσσα τοῦ τ' ἀπλόουν γιὰ νὰ κρῦφουν ἀπὸ κάτω
κάθε βρώμικη δουλειά.
'Μπρός, παιδιὰ, σ'τὸν Πατριάρχη κλέφτικο χορὶ νὰ σὺρ...
τρίουν παλαίς καὶ σπαθίᾶ,
καὶ κατὰχρυσαις σπαλείταις καθισμέναις γύρω γύρω
παίζουν τὴν κολοκυθιά.

'Μπρός, παιδιὰ, σ'τὸν Πατριάρχη... στίψετε τὸν χαρπαλὸν...
ὁ παππὰς ποῦ μὰς κυττάζει κἀτι θέλει νὰ μὰς πῆ.
Μαρμαρίνει ρασοφόρος, δόξασιμον τόνομά σου...
πάλι βλέπω νὰ μοῦ γνέρης καὶ μοῦ λῆς νάλθῃ σιμά σου.

Μὴ μοῦ γνέρης, Πατριάρχη, μὴ μοῦ λῆς τὸ γχιλ μπουρνά.
Ξέρω ξέρω τί μὴ θέλεις καὶ δὲν ἔρχομαι κοντά.
'Ὅσο δὰ γι' αὐτὸ, πατέρα, δὲν μοῦ λείπει νοῦς καὶ γνῶσις
ξέρω πῶς μὴ θέλεις μόνο
τὴν πεντάρα νὰ μοῦ δώσης,
ποῦ μοῦ δίνεις κάθε χρόνο.

'Ὅπως πρόπερου καὶ πέρου δὲν θὰ μὴ ξαναγελάσης...
Ξέρω φάσκελα πῶς θέλει τὸν Ρωμηρὸν ἡ νέα πλάσις,
πλὴν ἐπίτος δὲν γειλοῦμαι μὴ τὰ πλάνα νεύματά σου...
εἰμπορεὶς νὰ μὴ μουντζώσης καὶ χωρὶς νάλθῃ κοντά σου.

'Μπρός, παιδιὰ, σ'τὸν Πατριάρχη, τὸν παππὰ μὰς τὸν Π...
μὰς ἱμπρός, Σταυραετοί,
γιὰ Καρνάβαλο τὸν πέρουνε πολεμάχοι πτεροφόροι
καὶ τοῦ ρίχνουν κομρετί.

'Μπρός, παιδιὰ, σ'τὸν Πατριάρχη μὴ στεφάνια ποῦ...
σ'τοῦ πολέμου τὸ καρίνι.
Χρόνια ἴερασαν, κι' ἀκόμη δὲν κ'ουράσθη νὰ βλοῦξ
κάθε ψύττη, κάθε κλέφτη, κάθε μόρτη Ραμπαγᾶ.

Πᾶμε τώρα καὶ σ'τὸν Ρήγα, τὸν μεγάλο πρωτομάρτη,
ποῦ μὰς ἔκανε μαρουῖτι νὰ μυρλώσει τὸν Μάρτην,
Ἀπὸ ἴμπρος καὶ πίσω στρέφει
καὶ κυττάξῃ τρικαντά...
βλέπω πῶς κι' αὐτὸς μὰς γνέφει
νὰ σιμῶσωμε κοντά.

Κέτι λέει... δὲν ἀκούτε... μὲς σ'τὸ νέο ρεμπιλῶ
τραγουδᾷ μαρμαραμένους τὸ τραγοῦδι τὸ παλῶ.

'Ὁ παιδιὰ μου τιμημένα,
ποῦ σκορπᾷ ἰδῶ κι' ἱκεί,
καὶ τραβᾷτε πεινασμένα
μῆσα σ'τὴν Ἀμερικῆ.

'Ὁ παιδιὰ μου εἰς ἐν τέλει,
ποῦ σὰς λένε κὼμ ἰλ φῶ,

κι' ὁ Φερικός Ρήγας θέλει
κάτι νὰ σὰς πῆ κρυφῶ.

Ἄλλα τώρα στεφανώστε καὶ τοῦ Ρήγα τάντεριά,
ποῦ δὲν ἔπρξιμε ποτὶ του μίαν τίποτα ἑλευθεριά
τοὺς μικροὺς ν' ἀποκτηνῶν τῶν τρανῶν ἢ γαιθουριά.

Μὴ χαρὰν τοῦ μᾶς κυττάζει καὶ μᾶς δέχεται εὐχαρίστας,
κι' ἄς φωνάζει καθὼς Λιέπης
ἑλεφτεριά, κλεφτεριά, καθὼς ἔλεγε κι' ὁ Χρῆστος,
ὁ παϊγιώστος Ἀράπης.

Νᾶ, παιδιᾶ, κι' ὁ Κοραῆς, ὁ καλαμαράς ὁ Χιώτης,
τὸν ἄντ' ἀσκῶσαν σοφοί, ποῦ τοὺς πρέπει Τσιριγώτης.
Στεφανώσατε καὶ τοῦτον, κι' ἄς τοῦ ριζῆ κομφετί

τῆς σοφίας τὸ συνάφι...
γιὰ κυττάζει... μὴ πῖνα μὲς ὅτ' οὐ κρατεῖ,
μὴ ποῖος ξέρι τί νὰ γράφει.

Δίστε τί καλαμαράς
τῆς ἐσχάτης συμφοράς.
Καλὰ τῆλεγε κι' ἐκείνος πὼς ἄλλοθ' οὐ καιροὶ μαγάλοι,
ποῦ θὰ γίνουσι Ἰζαννῆδες κι' οἱ Μπουρλῆδες Ἀγγιλογάλοι,
καὶ θὰ πέρνουσι καὶ θὰ δίδουσι Λιβαντίνων ἀργουτιάς...
φαίνεται πὼς εἶχε πνεύμα... δώσατέ τοῦ δρό μντιας.

Ἄμπρός, παιδιὰ στεφανωμένα, μὴ λυπάσθε τὰ στεφάνια...
στεφανώσατε τοὺς καὶ πᾶμε γιὰ νὰ κάψωμε λιθάνια
καὶ ὅσα μίξια ρουθόνια καθὼς δρώντος ἀπογόνου...
χαίρετε, προπάτορές μας... θὰ ξανάθλωμε τοῦ χρόνου.

**Θεοδόκης, Ντελγιάννης,
κι' ὁ ξυλίνιος μεσχιλιδάνης.**

Φασ.—Τῆς Λαύρας σήμερα γιορτῆ, καὶ μοῦρχειται μὲ
νὰ βάλω ρουστανελά. [τρέλλα
Φουστανελάδες γίνετε μαζί μου προπαίονχοι,

Κόντη, κορμαίε λυγρό,
ἔλα νὰ σύρωμε χορό,
βγάλε τὸ λουστρινάκι σου καὶ φέρσε τσαρούχι.

Ὅρι Κόντη, τί ασοτίεις; ὀρι Κόντη, τί γελᾷς;
ὀρι Κόντη, θέλω τώρα νὰ γενῆς ρουστανελάς.
Κούνα μιά τῆς ρουστανελάς, ὀρι μπῆρο μου Κορριάτη,
κι' ἄντε σύρε ὅτ' οὐ Παλάτι,

Χαίρε, Πάσχα προνομίων,
και χαλάλι τὰ λεστά,
πού τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον
ἰδαπάνησε γι' αὐτά.

Πάσχα νέον ἐφορτάζω σὺν πολιτίῃς γηγενῆς
καὶ φυλῆν προνομιοῦχον προσκυνῶ γουγκλινῆς,
κι' εὐλογεῖται τοῦ Ρωμανοῦ τὸ μονάκι καὶ τὸ κοντύλι
κι' ἡ κορῶνα, πούχε πείσει μπρὸς 'στοῦ Ρωμανοῦ τὴν Πύλην.

'Ανομνήσωμεν μὲ τοῦτον καὶ τὸν Κόντη τὸν ὄρατον,
τὸν κομψὸν τὸν Κερκυρατον,
τὸ μοντέλο, τὸ πιπίνι,
πούναι τζόγια μανιφίκα,
καὶ σηκίνει τὸ σακατίνι
μπρὸς 'στὸν μύτο τοῦ Τερφῆκα.

'Ανομνήσωμεν καὶ τοῦτον μὲ γλυκεῖς ὀργάνων ἤχους,
λούσωμεν αὐτοῦ τοὺς πόδας
μὲ τ' ἀρώματα τῆς μόδας,
ἀποσηλῶμεν δὲ τοῦτους μὲ τῆς κόμπης τοῦς βοστρύχους!

'Ὀν Χαμίτ ἐν τῷ Γιλδίτζ κρότον αἰφνης ἤχηθείς
ἀπεκρύβη παρθευθῆς.
Δίξου φίλων ἀδερφάγων
θαυμασμούς πολλοὺς κι' ἐπαίνους
ὁ τοῖς ξένους διεξάγων
τὰ προνόμια τοῦ γένους.

Καμφοῦτη πρὸς τῆς μερίδος τοὺς κοάζοντας βατράχους,
τοὺς πιστοὺς ἐν ἐπιγνώσει,
τοὺς πληροῦντας τοὺς στομαχοῦς
τῆ τοῦ Κεντρικοῦ κινώσει.

Κομίσωμεν τὰ μῦρα μας 'στὸν Κόντη τὸν λεγάμενο,
κι' ἄς τὸν περιλείψωμεν σιναμένο κουνάμενο,
Ψῆνω τάρνι τῆς Πασχαλιάς, ρουφῶ τὸν ναργιλέ μου...
καὶ πάλιν ἐπανήλθομεν εἰς τὰ πρό τοῦ πολέμου.

Δὲν ἀφρήθη τίποτε δικαίωμ' ἀναφαίρετον,
δεῦτε λοιπὸν ἰξάρωμεν τὴν νίκην τὴν ἰξαιρίετον,
δεῦτε καὶ πάλιν κώωμεν κοτίνους ἀμαράντους
καὶ τῶν φυγόντων στέψωμεν τοὺς πόδας τοὺς ἀγράντους.

'Ελλάς, τὴν θλίψιν τὴν μακρὰν
κατὰ Ταρτάρων στείλει,
κι' ἔσ' ἐκ τοῦ ξύλου σου νεκρὰν
ὁ Κορδοῦνας καθελεῖ,

ξένοι περιπτύχθησαν τὸ τίμιόν σου σῶμα,
λαὸς δὲ περίε ἰκράζει μὲ τὴν ψυχὴν 'στὸ στήμα:
«δὴξά 'στην συγκατάθεσιν τῶν ξένων φιλανθρώπων,
πού τὸν κλεινὸν δίδωσαν τῆς ρητορείας τύπον.»

'Αρπας χορδὰς δονῶσωμεν
καὶ δεῦτε γ' ἀνομνήσωμεν
τοῦ Ναυτικοῦ τὸν ἥλιον,
Βουδοῦρην τὸν Βασιλείον.

'Ἠπίως ἄς θωπεύσωμεν
τὸν ὄμιον τὸν γιγάντειον,
τὰ κόματ' ἄς ἱππεύσωμεν,
πού φέρουν 'στὸ Βυζάντιον.

'Εμπρός του προχωρήσωμεν
μὲ πρόσωπον στιλπνόν,
τοῦ ποῦρου του μυρισώμεν
τὸν εὖσομον καπνόν.

'Εκ τῶν ἰστῶν ἀνήρτησε
τὴν εὐκλειαν τῶν πόντων,
ταμίαια δι' καθήρτις
θωρακωτῶν μελλόντων.

Πρὸς τοῦτον σπείδουον ναυαγοί,
πρὸς τοῦτον ξένοι ναυπηγοί,
κι' ὄλο παρὰδὸς τοῦ ζητοῦν εἰς τὰ καλὰ καθούμενα
γιὰ νὰ σκαρῶσουν καὶ γιὰ μᾶς καράβια καὶ πλειούμενα.
Κάκεινος λέγει πρὸς αὐτούς: «τὰς συμφωνίας δέχομαι,
μὰ πού μᾶς μωριστήκατε πῶς μποῖλοκο τὸν ἔχομαι;»

Μὴ μωριστόμοι κραυγῆν
Βουδοῦρης ἰεραίρετο,
ὅταν ἄμνος πρὸς τὴν σραγγὴν
ὁ Τσακῶνας ἰερέρετο.

'Ενδοξὸς γὰρ δεδῶξασται, κι' ἐδόσαν πειλῆγη:
«σήμερα σὺν τῷ Κέκορη κι' ὁ Τσακῶνας ἰερέρη!»

'Υμνεῖτε τοῦτον Ἄλοιοι καὶ τῶν ἀνέμων βία
κι' ὠκεῖνοι βαρῦδουποι καὶ κάθε σκαπατιβία.

'Αρμητηλάτην Τσαμαδὸν ὀνήσειε' ἐν ὀργάνοις
κι' ἐν ἤχηραῖς τυμπάνοις,
τώρα μὲ τὴν Διοίκησιν τῶν ὀπλων συγκρουόμενον,
ἀλλὰ καὶ φιλιούμενον καὶ πάλιν ἀκουόμενον,
κι' αἰφνης ξαναμαλλόνοντα
κι' ἐκ νέου φιλιόνοντα,
κι' ἐκ τρίτου παραιτούμενον,
πλὴν πάλιν εὖσομοῖνον
καὶ μὴ παρακονοῖνον.

'Ἄλλ' ὁμως πρὸς παραίτησιν γραπτὴν ἰτοιμαζόμενον
καὶ 'στην «Πρωϊαν» προσφωδῶ Γαζῆν ὀνομαζόμενον,
πλὴν πάλιν ὕπακούοντα
καὶ πρῶμον ἀνακρούοντα,
πηδᾶντα τε κι' ὀρχούμενον,
ἐν ὕμνοις ἱποχοῖμον,
λαμπρὰς λαμπουδοῦμοντα,
τὴν θίσιν τοῦ γνωρίζοντα,
προστάζοντα κι' ὀρίζοντα,
καὶ τὸ σπαθί του τρίζοντα.

'Υμνεῖτε καὶ Καρῶπαυλον, Δικαιοσύνης ἥλιον,
λευκότερον κιμῆλιον,
τὸν χειρετῶντα Βασιλεῖς κι' ἐκ τῆς ἀμάξης πίπτοντα,
πλὴν πάλιν ἀνακρούοντα